

Marts 1904, fordi Afgiften ikke hviler paa nogen fast Ejendom, men svares af Sandemanden som saadan. Afgiften, der herefter maa anses for en Art personlig Skat, kan formentlig af denne Grund heller ikke føres til Afgang ifølge Bestemmelsen i Lov Nr. 103 om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 § 1, III. Stk., da der ved det her forekommende Udtryk »faste Afgifter« formentlig kun kan forstaaes »Afgifter af faste Ejendomme«, jvfr. nærmere nedenfor om Afgiften, 100 Kr., af Nykøbing paa Falster. — Da Afgiften imidlertid svares ganske uden Sidestykke i det øvrige Land, idet de med Sandemændene ganske ligestillede Sognefogder ingensinde ses at have svaret en lignende Skat, og da der i Nutiden, hvor en for alle lige Beskatning for længst er gennemført, ikke synes nogensomhelst Grund til, at de bornholmske Sandemænd saaledes skulle bære en tungere Skattebyrde end Sognefogderne andetsteds i Riget, skal Kommissionen dog henstille til Regering og Rigsdag, om der ikke kunde være Anledning til, at den nævnte Sandemandsafgift blev ophævet.

De tidligere slesvigske Distrikter.

Det er Kommissionen bekendt, at der til Regering og Rigsdag har været indsendt forskellige Andragender om Ophævelse af Jagtafløsningsafgifterne af de tidligere slesvigske Distrikter, og under den Behandling, som Kommissionen har undergivet ommeldte Afgifter, har et af dens Medlemmer (Landstingsmand Ravn) udtalt sig for, at der var Grund til at søge det i nævnte Andragender indeholdte Ønske imødekommet, eftersom han maatte nære Tvivl om det berettigede i, at det af Immediationskommissionen i 1848 og af den overordentlige Regeringskommissær i 1850 ophævede Jagtregale atter blev sat i Kraft ved den provisoriske Forordning af 14de August 1853, jvfr. ovenfor Side 209 ff. I hvert Fald ansaa Mindretallet det for billigt, at de Afløsningsvederlag, der efter de paagældende Distrikters Indlemmelse i Kongeriget ere blevne fastsatte paa Grundlag af de i Lov 25de Marts 1851 givne Regler og som Følge heraf ere ansatte forskelligt (fra 4—16 Sk. pr. Td. Hartkorn) i de forskellige Sogne, reguleredes efter et mere ensartet Princip for alle Yderne. Mindretallet vil ogsaa have bragt i Erfaring, at Jagtregalet i den Del af Hertugdømmet Slesvig, som efter Krigen i 1864 blev afstaaet til Preussen, i Aaret 1873 blev ophævet, uden at der var Tale om noget Afløsningsvederlag.

Denne Opfattelse fandt imidlertid ingen Tilslutning hos nogen af Kommissionens øvrige Medlemmer. Flertallet maatte først og fremmest hævde, at Henvisningen til, at Immediationskommissionen og den overordentlige Regeringskommissær havde ophævet Jagtregalet, var misvisende eller uden reel Betydning. — Med Hensyn til Immediationskommissionen var det saaledes nærmere udviklet i den historiske Fremstilling, at samtlige Kommissionens Beslutninger og Foranstaltninger *kun havde Gyldighed, saalænge Vaabentilstanden varede og altsaa bortfaldt af sig selv med dennes Ophør.* — Hvad dernæst angik Henvisningen til, at Regeringskommissæren ved Bekendtgørelsen af 24de September 1850 havde ophævet Jagtregalet, syntes denne Omstændighed ganske uden Betydning. Thi Bekendtgørelsen tillod alene enhver Grundejer, Arveforpagter, Fæster eller fideikommissarisk Besidder „indtil videre“ at udøve Jagten paa sin egen Jord. Ved de fremhævede Ord var Ophævelsens *midlertidige* Karakter udtrykt saa tydelig som vel muligt. Bekendtgørelsen skulde ikke virke præjudicerende for Forholdets endelige Ordning senere hen i Tiden, men kun være en *Nødhjælp*, der maatte anvendes, saalænge de ved Krigen foranledigede, ekstraordinære Forhold og uregelmæssige Tilstande bestode, jvfr. ogsaa Motiverne til den provisoriske Forordning af 14de

I. Jagtafløsningsafgift